Р Е Ш Е Н И Е
№ 3011

гр. София, 08.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 35 състав,** в публично заседание на 06.02.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **10122** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място] срещу имот – публична държавна собтвеност, представляващ тераса със Заповед № 635 от 12.09.2013 г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело", с която е прекратена процедурата, открита със Заповед № 358 / 10.05.2013 г. на същия административен орган за провеждане на търг с явно наддаване за определяне на наемател на недвижим имот – публична държавна собственост, представляващ тераса със ЗП 61.10 кв.м., находяща се на откритата част на партерния етаж от сградата на Централен военен клуб – [населено място], [улица].

Жалбоподателят, чрез управителя си Г. Х. и чрез адв. А., иска заповедта да бъде отменена като незаконосъобразна. Сочи, че сградата е със статут на архитектурен и художествен паметник от национално значение съгласно акта за дърважна собственост и в. Известие бр.73 / 1955 г., т.е. още към откриването на търга, поради което посочените в заповедта основания не са такива по списъла на чл.46 от ППЗДС за прекратяване на тръжната процедура. Претендира разноски.

Ответникът, Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело", чрез процесуален представител юрк. К., излага аргументи за неоснователност на подадената жалба, като сочи, че Закона за културното наследство е специален по отношиение на Закона за държавната собственост.

Заинтересовани страни, [фирма], [населено място] и [фирма], [населено място], редовно уведомени, не изпращат представител и не изразяват становище по жалбата.
Съдът счита жалбата за ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.
Насочена е срещу подлежащ на оспорване административен акт от активно легитимирано лице и в срок.
Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.
Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите на страните и прецени доказателствата по делото, в резултат на извършената служебна проверка относно законосъобразността на оспорения административен акт, по отношение на всички основания, посочени в чл.146 от АПК, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА страна следното:
Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган, в пределите на неговата власт и в предвидената от чл. 59 АПК форма и съдържание и не са налице основания за отмяна / обявяване на нищожност по чл.146, т.1 и т.2 от АПК.
С оспорената Заповед № 635 от 12.09.2013 г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело", с която е прекратена процедурата, открита със Заповед № 358 / 10.05.2013 г. на същия административен орган за провеждане на търг с явно наддаване за определяне на наемател на недвижим имот – публична държавна собственост, представляващ тераса със ЗП 61.10 кв.м. на откритата част на партерния етаж от сградата на Централен военен клуб, находяща се в [населено място], [улица], обявена за сезонно ползване от май до октомври.
Цялата сграда на Централния военен клуб е актувана с Акт за държавна собственост № 0036 / 21.04.1997 г. като публична държавна собственост, предоставена за управление на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело".
Като правно основание за издаване на заповедта е посочена разпоредбата на чл.46 от Правилника за прилагане на Закона за държавната собственост / ППЗДС/, съгласно която, при възникване на обстоятелства, които правят невъзможно откриването на търга или неговото приключване, комисията съставя протокол, въз основа на който областният управител или министърът, в случая ръководителят на ведомството, на когото е предоставено за управление имота, със заповед определя провеждането на нов търг или прекратява процедурата.
В процесния случай, търгът, отктит със Заповед № 358 / 10.05.2013 г. на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело" е бил проведен на 17.06.2013 г., видно от съставения от комисията протокол и комисията е предложила на изпълнителния директор на сключи договор за отдаване по наем със спечелилия търга участник – [фирма], [населено място].
Въпреки това заповед по чл.55 от ППЗДС, с която да е обявен спечелилия търга участник, не е издадена.
Вместо това е издадена процесната заповед, с която на чл.46 от ППЗДС се прекратява тръжната процедура, като са изложени мотиви, че сградата на Централния военен клуб е в списъка на паметниците на културата на територията на С. с категория „Национално значение", посочени и цитирани са текстовете на разпоредбите на чл.31 от Закона за държавната собственост и на чл.12, ал.8 от Закона за културното наследство, като се прави извод, че терасата не представлява самостоятелен обект от сградата и не може да се ползва за ресторантьорство и разполагане на маси.

Тук следва да се отбележи, че при издаването на заповедта е допуснато процесуално нарушение, тъй същата не е предхождана от описания в разпоредбата на чл.46 от ППЗДС протокол на комисията, в която да се констатира наличието на обстоятелство, което да прави невъзможно приключването на тръжната процедура.
Въпреки това, процесуалното нарушение, съгласно чл.146, т.3 от АПК е основания за отмяна на акта, само когато то е съществено такова. Съществено би било нарушението само в случай, че ако не беше извършено, административният орган би могъл да достигне до издаването на административен акт с друго съдържание. Процесното не е такова, поради което не води до отмяна на оспорената заповед.
Обсъждайки материалния закон, съдът счита, че правилно административният орган е приел наличието на такава пречка, която не позволява законосъобразното приключване на тръжната процедура, поради което и правилно е прекратил същата, т.е. оспореният акт е издаден и при спазване на материално правните норми, и в съответствие с целта на закона, поради което не следва да бъде отменян и на основание чл.146, т.4 или т.5 от АПК.
В случая е открита и проведена тръжна процедура по реда на ЗДС за отдаване под наем на част от имот публична държавна собственост, представляващ тераса със ЗП 61.10 кв.м., находяща се на откритата част на партерния етаж от сградата на Централен военен клуб – [населено място], [улица].
Видно от описания правен статут на обекта в одобрената в тръжната процедура документация, както и от приложения към делото списък на паметниците на културата с категория „Национално значение“ на територията на [населено място], цялата сграда на Централния военен клуб е обявена паметник на културата с археологическа и строителна и художествена стойност. Това е станало още с в. „Известие“, бр.73 / 55 г., когато е била обявена за такава с „Местно значение“, а с ДВ, бр.25 от 1998 г. е прекатегоризирана с „Национално значение“. Следователно цялата сграда представлява „културна ценност“ по смисъла на Закона за културното наследство /ЗКН/. Съгласно § 10, ал.1 от ПЗР на ЗКН „заварените обявени по досегашния ред недвижими паметници на културата запазват своя статут и категория като културни ценности по смисъла на този закон“, т.е. и за тях е приложим изцяло специалният режим, предвиден в ЗКН.
Съгласно чл.31 от ЗДС „имотите и вещите - държавна собственост, които са културни ценности, се управляват при условия и по ред, определени с отделен закон“, т.е. за тях не е приложим общия ред за управление, предвиден в ЗДС, поради което и изобщо провеждането на търг за отдаване под наем по реда на ЗДС е недопустимо.
Закона за културното наследство има приоритетно действие, тъй като е специален по отношение на Закона за държавната собственост във връзка с реда за ползване, управление и разпореждане с имоти държавна собственост, които имат статут на недвижима културна ценност. Този извод следва пряко от разпоредбата на чл. 31 от ЗДС.
Съгласно този ред държавен имот със статут на недвижима културна ценност може да се отдава само на концесия по реда на Закона за концесиите.
С чл. 89, ал. 1 от ЗКН изрично са предвидени органите по чл. 19, ал. 1 и ал. 2 от ЗК, по чиято инициатива може да започне процедурата за отдаване на концесия и за обектите държавна собственост това е министъра на културата.
Следователно при абсолютната липсата на законова възможност за провеждане на търг за отдаване под наем на имота прави заповедта, с която е открита същата

нижощна. Горното представлява пречка за приключване на процедурата с обявяване на наемател, доколкото нищожната заповед не поражда правни последици, а само създава привидност за това. В случай, че изпълнителният директор определи наемател при забраната за провеждане на такава процедура, то и неговата заповед би била нижощна, както и тази, с която е открита процедурата.

Единствената разписана процедура в ЗКН позволява тези ценности да се предоставят на концесия при условията и реда на Закона за концесиите, като в съответствие с чл. 14, т.14 от ЗКН, министъра на културата упражнява правото на собственост на държавата по отношение на културните ценности собственост на държавата. В съответствие с изложеното по отношение на управлението на недвижими културни ценности - държавна собственост, редът разписан в ЗКН изключва общата компетентност на ръководителя на ведомството по чл. 44, ал.1 от ЗДС. С обявяването на търга изпълнителният директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело" фактически е упражнил права, които законът не му е предоставил.

Съгласно правната доктрина незаконосъобразността има две проявни форми - нищожност и унищожаемост, като разликата е в степента на порока, засягащ административния акт, в последиците от проявяването му и в способите за тяхното преодоляване. Нищожността се отнася до валидността на административното волеизявление. При нищожните актове допуснатата незаконосъобразност предпоставя толкова тежко, радикално и нетърпимо нарушение на законността, че същите са лишени от правно действие и не могат да породят целените правни последици.

Поради изначалното наличие на такива сериозни недостатъци, водещи до недействителност на волята на органа, се приема, че нищожният акт никога не е съществувал в правната действителност. Ето защо в административното право е въведен принципът, че всеки субект може да се позове на нищожността на акта във всеки един момент, а искане за обявяване на един акт за нищожен може да се подава без ограничения във времето (по аргумент на чл. 149, ал. 5 от АПК).

Поради посочените обстоятелства, административният орган правилно отчитайки констатираните нарушения при откриване на тръжната процедура и невъзможността за приключването й, на основание чл. 46 от ППЗДС е прекратил процедурата.

В подобен смисъл и (в този смисъл е и решението по адм. д. № 14246/2012 г., ВАС, IV о. и по адм.д. № 6214/2011 г., ВАС, IV отд.).

Тъй като изложеното до тук обосновава тезата на съда, че процесният акт е законосъобразен, жалбата следва да се отхвърли.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от Административен съд – София-град, II отделение, 35 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], [населено място] срещу имот – публична държавна собственост, представляващ тераса със Заповед № 635 от 12.09.2013 г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело".

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: